

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupeného Mgr. Liborem Holemým, advokátem se sídlem Meziříčská 774, Rožnov pod Radhoštěm, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, P. O. Box 220, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2009, čj. KUZL-77680/2008, sp. zn. KUSP-77680/2008/DOP/Ti, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2009, čj. 57 Ca 46/2009 - 53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

[1] Žalobce se dle rozhodnutí odboru dopravy Městského úřadu v Rožnově pod Radhoštěm (dále jen „správní orgán I. stupně“) dopustil přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. i) a písm. k) zákona č. 200/1990 Sb, o přestupcích, v platném znění. Přestupků se měl dopustit tím, že dne 21. 3. 2008 okolo 6:45 hod. na 14,028 km silnice III. třídy číslo 05726 v obci Valašská Bystřice, jako řidič osobního vozidla Peugeot 106, nepřizpůsobil rychlost jízdy povětrnostním podmínkám a při projíždění trojramennou křižovatkou dostal na zledovatělé vozovce smyk. Následně přešel do protisměru, kde narazil do přední části nákladního vozidla Citroën Jumpy registrační značky X. Při dopravní nehodě došlo k hmotné škodě na vozidle Citroën zřejmě nepřevyšující částku 100 000 Kč. Dále

jako účastník této dopravní nehody neprokázal svoji totožnost ostatním účastníkům nehody, čímž znemožnil její řádné vyšetření.

[2] V odvolacím řízení Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“) s ohledem na změnu právní úpravy účinnou od 1. 1. 2009, jež byla pro žalobce výhodnější než úprava předchozí, prvoinstanční rozhodnutí ve správním řízení změnil takto: obviněný se svým protiprávním jednáním dopustil přestupků dle § 22 odst. 1 písm. j) a písm. l) zákona o přestupcích. Podle odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění. Správní orgány své závěry opřely především o výsledky svědků dopravní nehody (dvou přímých účastníků nehody, totiž řidiče vozidla Citroën a jeho spolujezdce a jednoho náhodného svědka). Za viníka dopravní nehody, jež nečekaně z místa nehody odjel před příjezdem policie, byl svědky označen žalobce. Žalobce naproti tomu v průběhu celého správního řízení účast na dopravní nehodě popíral a upozorňoval na nevěrohodnost svědeckých výpovědí, jež dovozoval z podstatných rozporů mezi nimi.

[3] Krajský soud v Brně žalobu zamítl jako nedůvodnou. Podstatou podané žaloby byly námitky žalobce spočívající v tom, že správní orgán důsledně nerespektoval zásadu *in dubio pro reo*. Krajský soud provedl výslech náhodného svědka dopravní nehody J. P. a účastníka dopravní nehody M. Z., který jel jako spolujezdec ve vozu Citroën. Vyslechnutí svědci v podstatě setrvali na svých výpovědích ze správního řízení. Ačkoliv se výpovědi svědků nadále lišily ohledně barvy vozidla či typu sestřihu vousů žalobce, jednoznačně se tito svědci dle krajského soudu shodli na tom, že řidičem vozidla, jež nabouralo vůz Citroën, byl právě žalobce. Soud neprovedl výslech bývalé manželky žalobce, jak navrhoval žalobce, a to proto, že ta již byla vyslechnuta ve správním řízení a situaci na místě nehody nemůže objasnit, neboť se tam dle svého tvrzení nenacházela. Krajský soud též hodnotil listinné důkazy předložené žalobcem (doklad o čerpání pohonných hmot v čase 16:35 dne 21. 3. 2008, kniha jízd a cestovních náhrad) a dospěl k závěru, že nevypovídají o tom, že se žalobce dopravní nehody nedopustil. Krajský soud také zmínil rozpory ve výpovědích žalobce, když ten policii nejprve sdělil, že nemá kontakt na svoji bývalou manželku ani na svou dceru, ačkoliv později vyšlo najevo, že s dcerou má totožnou adresu trvalého bydliště a s bývalou manželkou dokonce bydlí a jezdí spolu pravidelně vozem do práce. S ohledem na výše uvedené krajský soud dospěl k závěru, že důkazy o vině žalobce jsou přesvědčivé a není žádných pochyb o tom, že se žalobce jednání kladeného mu za vinu dopustil. Napadená rozhodnutí vycházejí dle názoru krajského soudu ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci a k jejich vydání byly shromážděny dostatečné podklady pro rozhodnutí ve věci.

II.

Argumenty obsažené v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní stěžovatel namítá, že odůvodnění napadeného rozsudku neodpovídá ustálené judikatuře obecných soudů a Ústavního soudu. V této souvislosti cituje nálezy sp. zn. I. ÚS 1561/08. Především zdůrazňuje, že dle citovaného nálezu musí z odůvodnění soudního rozhodnutí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Za porušení práva na spravedlivý proces, vycházejícího z článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, je tak třeba považovat situaci, kdy se soud v odůvodnění rozhodnutí nevypořádá se všemi právně relevantními námitkami účastníka řízení, event. právní závěry soudu z vykonaných skutkových zjištění v žádné interpretaci odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplývají. Konkrétně stěžovatel rozhodnutí krajského soudu vytýká,

že v jeho odůvodnění chybí pasáž o tom, jak se soud vypořádal s rozpory mezi výpověďmi jednotlivých svědků, jak se vypořádal s obhajobou žalobce, proč nevyhověl důkazním návrhům žalobce, které skutečnosti vzal soud za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Odůvodnění podle stěžovatele neobsahuje zcela konkrétně, co kterým důkazem bylo zjištěno a proč některým důkazům soud uvěřil a jiným nikoliv. Pokud snad soud nebude souhlasit s výše uvedeným názorem stěžovatele, navrhuje stěžovatel, aby i přesto rozhodnutí krajského soudu zrušil, neboť skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech a nebyly respektovány základní zásady přestupkového řízení. Žalobce dále detailně rozvádí námitky proti provedení dokazování a hodnocení důkazů ze strany krajského soudu, a to včetně výpovědi náhodného svědka dopravní nehody P. a výpovědi svědka Z., spolujezdce ve voze Citroën. Také upozorňuje na to, že se nezjistilo, jakým vozem se tedy stěžovatel do svého podniku ten den dostal.

[5] Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Na úvod nutno poznamenat, že soud se nemohl samostatně zabývat naprosto nekonkrétní námitkou obsaženou v bodě VI. kasační stížnosti. V ní stěžovatel obecně odkazuje na žalobu, a navrhuje, aby se Nejvyšší správní soud skutečnostmi uvedenými v žalobě zabýval (k řádnému vymezení žalobních bodů viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Dále se proto soud zabýval jen dostatečně konkrétně tvrzenými námitkami stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve zvážil námitku, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný a že jeho odůvodnění neodpovídá požadavkům na odůvodnění soudních rozhodnutí formulovaným v několika nálezech Ústavního soudu. Byla-li by totiž tato námitka důvodnou, ztratilo by opodstatnění zabývat se námitkami dalšími [III.A., § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Dále se soud zabýval konkrétními námitkami stěžovatele, že se krajský soud ani žalovaný dostatečně a správně nevypořádali s rozpory mezi jednotlivými důkazy a tyto důkazy nehodnotili správně [III.B., § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.].

III.A.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu

[11] K námitce, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, uvádí zdejší soud následující. Jak již bylo opakovaně judikováno, nepřezkoumatelností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je třeba chápat podle ustálené judikatury jednak nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, jednak nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (blíže např. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, čj. 2 As 63/2007 - 114, všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné je třeba také považovat rozhodnutí, ve kterém se soud

nevypořádal se všemi žalobními námitkami uvedenými v žalobě (viz rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. též pod č. 689/2005 Sb. NSS).

[12] Pro pojem nepřekoumatelnosti soudního rozhodnutí má jistě velký význam též náleží Ústavního soudu, který stěžovatel cituje (konkrétně náleží sp. zn. I. ÚS 1561/08 ze dne 5. 8. 2009). Ten vychází z ustálené judikatury ÚS, podle které jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (č. l. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), a vylučujícím libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky odůvodnit. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. V případě, kdy jsou právní závěry soudu v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními anebo z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplývají, nutno takovéto rozhodnutí považovat za stojící v rozporu s č. l. 36 odst. 1 Listiny [srov. již náleží sp. zn. III. ÚS 84/94 ze dne 20. 6. 1995 (N 34/3 SbNU 257)]. Takové rozhodnutí by bylo nepřekoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. rozsudek čj. 2 As 63/2007 - 114, cit. v bodě [11] shora).

[13] Stěžovatel konkrétně tvrdí, že se krajský soud nevypořádal s rozporu mezi výpověďmi jednotlivých svědků, není jasné, jak se vypořádal s obhajobou stěžovatele, proč nevyhověl důkazním návrhům stěžovatele, které skutečnosti vzal soud za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Odůvodnění rozsudku krajského soudu je prů i nesrozumitelné.

[14] Předně není pravdou, že by z rozsudku nebylo patrné, které skutečnosti vzal krajský soud za prokázané a které nikoliv. V rozsudku je totiž nejen obsáhlá rekapitulační část (strany 2 až 9), ale též obsáhlé hodnocení jednotlivých důkazů v jejich vzájemném kontextu (strany 9 až 12 napadeného rozsudku). V této části se krajský soud také vypořádává s obhajobou stěžovatele. Ostatně skutečnost, že nejde o úvahy nesrozumitelné, je evidentní též s ohledem na to, že s nimi v kasační stížnosti stěžovatel polemizuje (viz k tomu část **III.B.** tohoto rozsudku). Nesrozumitelným jistě nebude závěr soudu jen proto, že s ním stěžovatel nesouhlasí.

[15] Krajský soud dle stěžovatele řádně neodůvodnil, proč nevyhověl jeho důkazním návrhům, a důkazy neprovedl. Tak tomu ovšem není.

[16] Podle ustálené judikatury Ústavního soudu je povinností soudu zdůvodnit, proč odmítá provést určitý navržený důkaz, v odůvodnění rozhodnutí musí své stanovisko přiměřeně vyložit [srov. např. náleží sp. zn. IV. ÚS 582/01 ze dne 22. 4. 2002 (N 52/26 SbNU 63)]. Těmto požadavkům krajský soud dostal. Stěžovatel navrhoval provést důkaz výpovědi svědkyně S. (viz bod [17] níže), důkaz „znaleckým posudkem“ (viz bod [18] níže) a důkaz zprávami o počasí v čase nehody (viz bod [19] níže).

[17] Na straně 10 rozsudku krajský soud nejprve srozumitelně vysvětluje, proč neprovedl důkaz výslechem svědkyně A. S. (bývalé manželky stěžovatele, se kterou stěžovatel nyní žije). Krajský soud tuto osobu jako svědka před soudem nevyslechl s poukazem na to, že ve své výpovědi v rámci správního řízení uvedla, že u žádné dopravní nehody ten den nebyla a že se stěžovatelem jeli ten den jiným vozidlem. Ostatně ani svědci jednoznačně její přítomnost na místě nehody nepotvrdili. V takovémto případě její svědectví, notabene za situace, kdy její výslech byl proveden řádně za dodržení všech procesních podmínek ve správním řízení, nemohlo dle krajského soudu pro věc přinést nic podstatného. Na tomto závěru neshledává zdejší soud nic nesrozumitelného ani nepřekoumatelného.

[18] Stejně tak se krajský soud vypořádal též s důkazním návrhem, aby byl vyhotoven „znalecký posudek“ (mělo jít pravděpodobně o vyšetřovací pokus ověřením výhledových poměrů), jimž mělo být dle stěžovatele prokázáno, zda svědek P. vskutku mohl nehodu z místa u pošty vidět. Zde sice krajský soud uvádí, že stěžovatel tento důkazní návrh uplatnil poprvé teprve v žalobě, a nikoliv tedy ve správním řízení, nevyvozuje však z toho žádné další konsekvence. Upozorňuje totiž, že skutečnost, zda svědek P. mohl nehodu od pošty vidět, není pro věc podstatná; tento náhodný svědek svou svědeckou výpověď podal klíčový důkaz nikoliv o průběhu nehody, ale o skutečnostech, které následovaly po nehodě (zejména to, že řidičem vozidla, které mělo účast na nehodě, byl vskutku stěžovatel, který následně z místa nehody ujel). Osobní přítomnost svědka P. na místě nehody bezprostředně po kolizi je přitom nepochybná (viz dvě pasáže na s. 10 a 11 rozsudku). I tento závěr krajského soudu je plně srozumitelný a detailně odůvodněný.

[19] Co se týče důkazu, který měl objasnit počasí v době nehody, krajský soud stručně, ale plně přezkoumatelně uvedl, že otázka, jaké bylo počasí, je řešena obsahem správního i policejního spisu (s. 11 rozsudku).

[20] Na základě níže detailně popsaného skutkového stavu a rozboru toho, jaké skutečnosti mají být jednotlivými důkazními prostředky dokázány (viz **III.B.** níže) shledává soud za dostatečné i odůvodnění krajského soudu týkající se námitky, že jednotlivé svědecké výpovědi si v mnoha detailech odporují, viz např. zda v daném momentu sněžilo či nikoliv, zda ve voze, které způsobilo dopravní nehodu, seděla vedle řidiče též žena či nikoliv, barva vozidla, které nehodu způsobilo (podle některých svědků světle modrá, podle jiných světle zelená – k tomu krajský soud zcela srozumitelně uvádí, že jde o barvy podobné), sestřih vousů osoby, jež z místa nehody ujela atd. O všech těchto rozporných skutečnostech krajský soud uvedl, že se jedná pouze o odlišnosti „v nepodstatných záležitostech“ (s. 9 rozsudku).

[21] Krajský soud se jasně vypořádal též s námitkou stěžovatele ohledně nevěrohodnosti svědeckých výpovědí. Stěžovatel jednak konkrétní námitku ohledně věrohodnosti svědků neuvedl, jednak krajský soud sám konstatoval následující: „Vyslechnutí svědci byli poučeni o následcích křivé výpovědi. Nebylo zjištěno, že by uvedení svědci vypovídali se záměrem stěžovatele poškodit.“ S čímkoliv jiným se nemusel krajský soud vypořádat, protože stěžovatel krajskému soudu nepředložil konkrétní informaci či dokonce důkaz, jež by mohly vyvolat pochybnost o věrohodnosti svědků či jejich výpovědí. Snad jen pro úplnost by bylo možné dodat, že samotný fakt, že svědci neměli v úmyslu stěžovatele poškodit, ještě neznamená, že je jejich svědecká výpověď věrohodná. Věrohodnost a přesvědčivost jednotlivých svědeckých výpovědí v jejich vzájemném vztahu nicméně krajský soud přesvědčivě hodnotil v odůvodnění svého rozhodnutí, a tomuto hodnocení se Nejvyšší správní soud věnuje v následující části.

[22] Protože Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné důvody pro vyslovení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu, námitka stěžovatele je nedůvodná.

III.B.

Správnost hodnocení důkazů žalovaným a krajským soudem

[23] Stěžovatel jednak kritizuje správnost hodnocení důkazů provedených před krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], jednak upozorňuje, že tu jsou vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, správní orgán důsledně nerespektoval zásadu in dubio pro reo, nepovažoval za relevantní důkazy, které měly prokazovat pravdivost tvrzení stěžovatele atd., přičemž ze všech těchto důvodů měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit [§ 103 odst. 1

písm. b) s. ř. s.]. O těchto námitkách pojednal Nejvyšší správní soud společně v této části rozsudku.

[24] Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že provádění důkazů v přestupkovém řízení je především úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazů. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybnuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vši rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a současně vylučovat možnost jiného závěru (viz rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2007, čj. 8 As 10/2006 - 48). V nyní posuzované věci je nutno již na tomto místě uvést, že správní orgány shromáždily nejen nepřímé, ale též přímé důkazy proti stěžovateli, přičemž závěr jimi dovozovaný je v souladu s podstatnou částí jimi provedeného dokazování.

[25] Stěžovatel u náhodného kolemjedoucího svědka P. upozorňuje na rozpor mezi jeho výpověďmi před správním orgánem I. stupně a před soudem. Jednou tak podle stěžovatele náhodný svědek uvedl, že se v době dopravní nehody nacházel na parkovišti před poštou a šel k poště a potom, co se nehoda stala, šel na místo nehody. Před soudem pak tentýž svědek uvedl, že zastavil před poštou a dopravní nehodu viděl. Stěžovatel také namítá, že tento svědek uvedl, že řidiče v době střetu neviděl. Z tohoto stěžovatel dovozuje, že tento svědek tedy stěžovatele nemohl jako řidiče identifikovat. Upozorňuje rovněž, že nedává smysl, proč vlastně svědek P. zastavil před poštou a šel na poštu, když ta byla tak brzy ráno (6:45) ještě zavřená. Zde je podle Nejvyššího správního soudu podstatné, že svědek P. stěžovatele jednoznačně identifikoval v okamžiku bezprostředně po nehodě, kdy na místo nehody dorazil. O přítomnosti svědka P. u nehody přitom není z důkazů, které provedl správní orgán I. stupně a krajský soud, naprosto žádných pochyb. Svědek P. stěžovatele jednoznačně identifikoval jako řidiče i jako toho, kdo z místa nehody posléze bez jakékoliv další domluvy nečekaně odjel. Výpověď svědka P. v řízení před správním orgánem I. stupně a krajským soudem je ve všech podstatných okolnostech shodná. Stěžovateli je nutno přisvědčit v tom, že z výpovědi svědka P. vskutku nevyplývá, zda před poštou zastavil například proto, aby vhodil do schránky dopis, nebo proto, aby zjistil pracovní dobu této poštovní pobočky, nebo z jiného důvodu, to však není pro tuto věc podstatné.

[26] Stěžovatel vytýká svědecké výpovědi účastníka nehody Z. (spolujezdce řidiče vozu Citroën), že z ní nelze bez důvodných pochybností dospět k závěru o vině stěžovatele. Upozorňuje na skutečnost, že svědek nejprve osobu řidiče druhého vozu nepoznal, jeho totožnost mu byla vnuknuta až jinou osobou, totiž svědkem P. Zdejší soud souhlasí s názorem stěžovatele, že jen z výpovědi tohoto svědka by nebylo možno bez důvodných pochybností dospět k závěru o vině stěžovatele. Výpověď tohoto svědka podává důkaz o událostech před střetem dvou vozidel, o průběhu nehody a o tom, že osoba řidiče druhého vozu byla mužského pohlaví a že po nehodě vystoupila z vozidla, o tom, že jiná osoba z tohoto vozidla již nevystoupila. Konečně je z jeho výpovědi nepochybná následná přítomnost náhodného svědka P. na místě nehody. Nicméně skutečnost, že i svědek Z. v prvotním překvapení z dopravní nehody sice nejprve stěžovatele nepoznal, nicméně po upozornění svědka P. stěžovatele ztotožnil s řidičem vozidla, které způsobilo dopravní nehodu, není v žádném případě irelevantní. Je dalším kamínkem do mozaiky, která podává obraz o tom,

co se před dvěma lety dne 21. 3. 2008 ráno na silnici III. třídy číslo 05726 v obci Valašská Bystřice vlastně odehrálo.

[27] K námitce stěžovatele, že správní orgány i krajský soud dospěly k závěru o jeho vině pouze na základě výpovědí svědků P. a Z., lze uvést následující. Náhodný svědek P. svou výpověď poskytl přímý a bezprostřední důkaz o tom, že se stěžovatel nacházel na místě nehody, že vystoupil z místa řidiče, a že poté nasedl na místo řidiče a s vozem ujel. Tento náhodný svědek si je svou svědeckou výpovědí naprosto jistý. Nebylo zjištěno a ani z okolností nevyplývá nic, co by svědčilo pro to, že by snad tento náhodný svědek vypovídal se záměrem stěžovatele poškodit. Ani stěžovatel nepřinesl jakýkoliv důkaz, jež by mohl zpochybnit věrohodnost tohoto svědka či jeho výpovědi. Svědek Z., jež byl jako spolujezdec řidiče vozu Citroën účastníkem dopravní nehody, a svědek R. (řidič vozu Citroën) svou výpověď poskytli přímý a bezprostřední důkaz o událostech před střetem dvou vozidel, o průběhu nehody a o tom, že osoba řidiče druhého vozu byla mužského pohlaví a že po nehodě vystoupila z vozidla, o tom, že jiná osoba z tohoto vozidla již nevystoupila. Rovněž oba potvrdili následnou přítomnost náhodného svědka P. na místě nehody. Svědek Z. následně rovněž ve stěžovateli poznal řidiče vozidla Peugeot, se kterým měl Citroën kolizi. Toliko svědek R. ve stěžovateli řidiče druhého vozu s jistotou neidentifikoval, i to je však s ohledem na okolnosti případu pochopitelné, neboť svědek R. stěžovatele osobně nezná a současně telefonoval o nehodě svému zaměstnavateli, a proto nevěnoval dostatečnou pozornost osobě řidiče druhého vozidla. Konečně ve fotodokumentaci nehody provedené policejními orgány je zachycen stav vozidla značky Citroën po nehodě, jeho natlačení na hřbitovní zeď, přičemž tyto skutečnosti jen potvrzují pravdivost výpovědi svědků o tom, že nehodu způsobil řidič druhého vozu, a odpovídají jejich popisu nehody.

[28] Proti shora uvedenému stojí výpověď bývalé manželky stěžovatele, se kterou stěžovatel žije, a která odmítla, že by ten den stěžovatel způsobil jakoukoliv dopravní nehodu. Současně uvádí, že ono ráno jeli se stěžovatelem vozidlem Mercedes. Dále ve správním spise je obsaženo vyjádření dcery stěžovatele, která odmítá, že by kdykoliv své vozidlo Peugeot 106 stěžovateli půjčila. Jak ovšem již správně upozornil žalovaný ve svém rozhodnutí, přesvědčivost těchto důkazů, které svědčí ve prospěch stěžovatele, neobstojí ve vztahu ke všem ostatním důkazům. Zatímco ve prospěch stěžovatele svědčí jen výpovědi osob, které jsou k němu v blízkém či rodinném vztahu, v jeho neprospěch vypovídají svědci, kteří ke stěžovateli nemají naprosto žádný vztah a nemají tedy ani důvod stěžovateli jakkoliv škodit.

[29] Správně provedeným dokazováním v průběhu správního řízení získal správní orgán přímé a bezprostřední důkazy o událostech a podmínkách před střetem dvou vozidel, o průběhu nehody a o tom, že osoba řidiče druhého vozu byla mužského pohlaví a že po nehodě vystoupila z vozidla, o tom, že jiná osoba z tohoto vozidla již nevystoupila (neshoda zůstala na tom, zda ve vozidle vůbec nějaká další osoba byla, když svědek P. si přítomnosti ženy na místě spolujezdce nepovšiml) i o následné přítomnosti náhodného svědka P. na místě nehody, o tom, že osobou řidiče, který nehodu způsobil a poté z místa nehody ujel, byl stěžovatel. Přesvědčivost výpovědi svědků P. a Z. ve vztahu k identitě stěžovatele je dále posílena i tím, že stěžovatel provozuje restauraci Harcovna v Rožnově pod Radhoštěm, a jako takový je osobou v místě všeobecně známou, byť třeba on sám vskutku nemusí například svědka P. znát, a byť se on sám jinak do místního života ve Valašské Bystřici vůbec nezapojuje, což uvádí v kasační stížnosti.

[30] Důkazy byly dle názoru Nejvyššího správního soudu hodnoceny správním orgánem objektivně a ve vzájemné souvislosti. Práva stěžovatele nebyla výše popsáním postupem správního orgánu porušena. Stěžovatel měl možnost vyjádřit se k provedenému dokazování. Všechny jím předložené důkazy byly buď provedeny a následně hodnoceny jednotlivě

a ve vzájemných souvislostech s ostatními důkazy, nebo bylo jejich provedení odmítnuto s tím, že bylo dále vysvětleno, proč jejich provedení nebylo potřebné. Proto i zdejší soud považuje důkazy provedené správními orgány za dostatečné k závěru o vině stěžovatele.

[31] Stěžovatel připomíná, že ani správní orgán, ani soud se nepozastavily nad nelogičností jeho údajného počínání, když měl použít vozidlo Peugeot 106, byť mohl k jízdě snadno použít některé z vozidel Mercedes, kterými disponuje, a která byla pro jízdu za daných povětrnostních podmínek daleko vhodnější. K tomu lze jen dodat, že nelogické počínání je vlastní a imanentní součástí lidského chování, jež často ani následně nelze rozumně zdůvodnit. Pokud správní orgán či soud přímými důkazy dostatečně zjistí skutkový stav věci, pak pouhá okolnost, že jednání pachatele není logické, nepředstavuje onu důvodnou pochybnost, na základě které by pachatel měl být shledán nevinným. V obdobném smyslu se lze jen velmi obtížně vyjádřit k poněkud nesrozumitelné připomínce stěžovatele, že on „neměl žádný důvod z místa nehody ujíždět“ (s. 6 kasační stížnosti). Není především patrné, kam tímto argumentem stěžovatel míří, když v ostatních částech kasační stížnosti v první řadě odmítá, že by na místě nehody vůbec byl. Tato připomínka jistě není koncipována jako kasační námitka, jinak k tomu lze ale v každém případě podotknout, že pohnutky pro ujetí z místa nehody nebyly pro toto řízení relevantní.

[32] Stěžovatel také namítá, že jeho právo na spravedlivý proces mu bylo soudem upřeno proto, že nezrušil rozhodnutí žalovaného, který podle něj nerespektoval zásadu *in dubio pro reo*. Ústavní soud ve své rozhodovací praxi v oblasti trestního práva tuto zásadu vyjádřil takto: „Podle pravidla *in dubio pro reo*, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj., jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného. Hodnocením důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu se rozumí hodnocení věrohodnosti a pravdivosti důkazů, hodnocení jejich závažnosti, jakož i hodnocení jejich zákonnosti. Volné hodnocení důkazů je pak procesní maximou, dle níž trestním řádem není dána apriorní hierarchie váhy či důkazní síly důkazních prostředků“ [nález sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)]. Obdobně v nálezu ze dne 19. 8. 2004, sp. zn. III. ÚS 224/04 (N 116/34 SbNU 213), Ústavní soud uvedl, že obecné soudy by v trestním řízení měly zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, „a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Provedené důkazy musí zhodnotit podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Pokud by ani po doplněném dokažování nebylo možno dosáhnout praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj., pokud by v daném kontextu zůstaly důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalších důkazů, bylo by nutno, v souladu se zásadou *presumpce nevinny* (§ 2 odst. 2 tr. ř.) a z ní vyplývající zásadou *in dubio pro reo*, rozhodnout ve prospěch obžalovaného“.

[33] Výše uvedená judikatura z oblasti trestního práva plně dopadá i na posuzovaný případ správního trestání, kdy předmětem správního řízení bylo prošetření a projednání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Současně však nic nemění na závěru, že bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že stěžovatel dané přestupky spáchal. Pokud stěžovatel opakovaně upozorňuje na rozpory ve svědeckých výpovědích, nutno souhlasit s názorem krajského soudu, že svědci si odporovali pouze v nepodstatných detailech: v popisu řidiče vozu (měl jen knír či i bradku), jež dostalo smyk, i v určení barvy (světle modrá nebo dozelena) tohoto vozu, zda ve voze vedle řidiče seděla ještě žena, i v tom, jak intenzivně sněžilo v okamžik nehody (na tom, že intenzivně sněžilo před nehodou, se v podstatě všichni svědci shodnou). Je nutno považovat za přirozené, že s během času člověk již jen s ohledem na povahu lidské paměti zapomíná určité detaily skutkového stavu, jehož byl svědkem. V tomto smyslu není určitá míra rozporů v detailech jednotlivých výpovědí nijak překvapivá a nemůže snížit přesvědčivost jednotlivých svědků. Příkladem budiž barva předmětného vozidla, které měl řídit stěžovatel, když někteří svědci hovoří o světle zelené, jiní o světle modré:

s ohledem na vzájemnou podobnost obou barev jde o detail, na kterém se mohou svědci čelící dopadům náhlé nehody snadno rozejít. Ostatně pokud by všichni tři svědci vypovídali ve všech detailech naprosto shodně, šlo by o jev velmi neobvyklý, který by dle okolností snad ukazoval i na předběžnou domluvu ohledně jejich svědeckých výpovědí. Důležitá je, jak již bylo shora opakovaně naznačeno, shoda všech svědků na klíčových událostech onoho rána 21. 3. 2008.

[34] Skutkové okolnosti mohou být považovány za dostatečně zjištěné i přesto, že se nepodařilo zjistit, jaké konkrétní vozidlo Peugeot 106 stěžovatel řídil. Z místa nehody totiž ujel. Důležité není, komu patřilo jinak dostatečně identifikované vozidlo, které se účastnilo dopravní nehody, ale kdo dané vozidlo řídil. Bylo zjištěno, že stěžovatel řídil blíže neurčené vozidlo Peugeot 106, při jízdě nepřizpůsobil rychlost jízdy stavu vozovky a následkem tohoto při projíždění zatáčkou dostal smyk, následně narazil do jiného vozidla, zastavil, posbíral úlomky ze svého vozu, nasedl do vozidla a ujel, aniž by sdělil ostatním účastníkům nehody svoji totožnost. Jak správně uvedl již žalovaný, stěžovatele „*na místě nehody poznali dva svědci, přičemž při svědecké výpovědi jej s jistotou nepoznal pouze pan R., který jej neznal osobně a při rozhovoru s ním telefonoval. [...] všichni svědci se shodli na tom, co se po dopravní nehodě dělo. I v podmínkách České republiky je skutečnost, že někdo bezprostředně po dopravní nehodě, jíž zavinil, vezme nárazník, hodí jej do kufru a odjede, krajně netrudičná*“ (s. 11 rozhodnutí žalovaného). Neexistuje proto žádná důvodná pochybnost o vině stěžovatele.

[35] Ani tyto námitky stěžovatele proto nejsou důvodné, jeho základní právo na řádný proces nebylo postupem správního orgánu ani soudu dotčeno.

IV.

Závěr a náklady řízení

[36] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady. Proto Nejvyšší správní soud nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2010

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu